uidebatur, animum ad diocesanam sinodum
habendam, eo studiosius mihi esse adijci
endum statui, quod triginta per annos, post
celebratum Tridentinum concilium, habita
hac in dioesi synodus non esset. Ita, quan-
tum studio, atq diligentia conijcere,
cuolutis lectissimorum auctorum, ac sacro-
rum canonum uoluminibus, omnia qua ad
sacrorum disciplinam unu noveq condendos maxime clericorum pertinere visa
sunt, collegi, omnia ad Concilij Tridentij
normam regulamq [illegible], atq omnia
ita distinguere partiri, ut in corpa
capita distribuere conatus sum, ut
cuiusq rei argumenta promptia om-
nibus ad manusq sint, et qua quo ne mo-
do prastanda cuiq sint, nemo ignoret,
qua quidem ut diocesanae sinodi
auctoritate sancianter, et inde reatq
usu prastentur, magnq mihi cura erit.
sinodum uero ipsam cogere ac celebra-
re statim cum ad ecclesiam meam redie-
ro, Deo bene iuuante constitui. cuius
decretum continuo ad sedem Apostolicam mittam
et qua debeo fide, ac reuerentia suius

uccigalisq statui. quod consilium
et si saluberrimum, ac pene unicum
urgentis pauperatis Monasteriorum
remedium esse constet, tamen graue
ciuibus, molestumq accidit, qui dum
nummis suis priuatam parcare, sum-
ptuq in fabas, quas Monasterijs clau-
dunt, quam minimum facere, ni-
hil praterea sensi habent. Verum
ego propositum tenui: ciuium gra-
uimonijs, precibusq pariter reiectis,
spretisq duellis, qua educandi causa
in Monasterijs habentur, pretium, qd
pro uictu soluere debent, statui,
easq intromitti, sine permissu sacra
congregationis uetui, quamquam
id [illegible] ad ejus unius arbitrium
deferri soleret. Monasterijs omnibus
certas constitutiones, legesq, ex op-
timis decretis ac uetribus, ad re-
ligiosa uita disciplinam sancien-
dam dedi.

Verum quod unum ad uniuersam constitu-
endam, sanciendamq ecclesiam disci-
plinam in mea ecclia desiderari
ui-